

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Γνωρίζω κάποια μυστικά ποῦ δὲν τὰ ξέρουν ἄλλοι!

Ἄφου ξεχώρισες ἀπ' τὴν ἀγκάλῃ,
 Ἄπ' τὴν ἀγκάλῃ τοῦ Παντός — πρὶν τῆς Ζωῆς τὸ κῦμα
 Σὲ ὄριξῃ ἔς τὰ κορογιάλια μας μὲ κόρης ἀγνὸ σχῆμα,—
 Ἄφου ξεχώρισες, Ψυχὴ λευκὴ ἴσ' Ἐλαξίας,
 Ἄπ' τὴ γαλίνῃ τῆς ἀνυπαρξίας,
 Ἐννοίωσες πρῶτα τὴ ζωὴ μέσα ἔς τῆς γῆς τὰ πάθῃ,
 Ἀκίνητη, ἀνεργῆ, θολή, καὶ δίχως νοῦ καὶ πάθῃ.

Πετράδι πρωτοβρέθηκες βαθεῖα ἔς ἀνήλια μέρῃ,
 Καὶ μιὰν ἡμέρα σκόρπισες λευκὴ φευγγοβολιά·
 Μὰ πρὶν στολίσης κανενὸς τὸ χέρι,
 Καὶ στέμματα πρὶν πλουτίσης βασιλιά,
 Ἡ Μοῖρα ἤρθε τὴ λάμπῃ σου νὰ κόψῃ,
 Καὶ χάθηκες, κι' ἄλλαξες ὄψι!

Κι' ἀκόμ' ἀνέβης ἓνα σκαλοπάτι,
 Τὴ σκάλα τὴν τεράστια, τὴ Ζωή,
 Κ' ἔγεινες κρῖνο ὀλόλευκον· ἀλλὰ προτοῦ ἓνα μάτι
 Νὰ σ' ἀντικρούσῃ, καὶ προτοῦ νὰ σὲ χαϊδέψῃ μιὰ πνοή,
 Ἡ Μοῖρα σ' ἐξερορίζωσε, μαράθηκες, καὶ πάλι
 Μορφὴν ἐδέχθηκε ἄλλῃ.

Ἄλλῃ ἀκριβώτερον μορφῇ μὲ πιὸ σοφὰ στολίδια·
 Καί, κύκνος, γλυκοτάραξες τῆς λίμνης τὰ νερά.
 Ἄλλ' ὅμως πρὶν ἀνοιξῆς τὰ φτερά
 Γοργὰ γιὰ μακρονὰ ταξείδια,
 Ἡ Μοῖρα ἐκάρφωσε τὸ πέταμά σου,
 Καὶ πέθανες, κι' ἀνοίχθηκαν ἄλλοι οὐρανοὶ μπροστά σου.

Ἄλλοι οὐρανοὶ κατάβαθοι καὶ ἀσύγκριτοι, κ' ἐφάνης
 Στὰ νυχτωμένα μάτια μας ὀλόφωτη παρθένα!
 Ἄλλ' ὅμως πρὶν νὰ κάνῃς
 Τὴν εὐτυχία μιᾶς καρδιάς ποῦ εἶχε πλασθῆ γιὰ σένα,

Τῆς Μοίρας ἦταν ἡ βουλή,
 Καὶ σ' ἔβαλαν νὰ κοιμηθῆς πάλι βαθεῖα ἔς τὸ χῶμα...
 Ψυχὴ, ποῖο σχῆμα σὲ προσμένει ἀκόμα;
 Ποιὸς κόσμος ὠραιότερος, παρθένα, σὲ καλεῖ:

— Ἄλλὰ γνωρίζω κάποια μυστικά
 Ποῦ δὲν τὰ ξέρουν ἄλλοι...—
 Δὲν ἀρμενίζεις πλέον γλυκὰ γλυκὰ,
 Δὲν σὲ τραβάει κανένα περιγιάλι.

Δὲν ἔχεις πιά καρδιά, εὐωδιά καὶ ἀκτῖνες καὶ φτερά,
 Καὶ δὲν σὲ ξεχωρίζει πιά θωριά, ἐμμορφιά καμιά,
 Δὲν σὲ μεθάει τοῦ κόσμου πιά ἡ χαρά,
 Τοῦ κόσμου δὲν σὲ δέρν' ἡ τρικυμία.

Τίποτε πλέον τ' ὄνειρο τοῦ κόσμου, — ὄνειρο πλάνο, —
 Τίποτε πλέον ἔς τὰ μάτια σου δὲν θὰ τὸ ξαναφέρῃ,
 Ψυχὴ, ν' ἀπλώσῃ δὲν μπορεῖ πλέον σ' ἐσένα ἐπάνω
 Ἡ Μοῖρα σιδερένιο χέρι.

Ἡ θεία τοῦ Παντός δικαιοσύνη,
 Ἡ ὀλόγρυπνη, τὴν ἀφραστὴν ἀνάπαισι σοῦ δίνει,
 Γιατὶ ἀπὸ τῆ στιγμῆ τῆ μακρονή
 Ὅπου ξεχώρισε Ψυχὴ λευκὴ ἰσὰ Γαλαξίας
 Ἄπ' τῆ γαλίην τῆς ἀνυπαρξίας,
 Ἄδολη, πάναγνη ἐξήσες, ἔλαμψες, μωσχομύρισες.

Γι' αὐτὸ μέσ' ἔς τὴ γαλίην τὴν παντοτεινή,
 Μέσ' ἔς τὴν ἀσάλευτη γαλίην ἐγύρισες!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Ἀφιερῶται τῇ κυρία X.

Ἐχει κόμην καστανήν, ὀφθαλμούς γλαυκούς, πρόσωπον ροδοχρουν καὶ τὸ δέρμα τῆς εἶνε ἀπαλὸν ὡς χνοῦς ροδοκίτου, διαφανές καὶ ἄδρὸν ὡς ἡ ἀτμοσφαῖρα τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῆς δύσεως. Τὰ χεῖλη τῆς ἀποτελοῦν ἀιματόχρουν ἄνοιγμα ἐπὶ τῆς ὀπαλίνης ὠχρότητος τοῦ προσώπου καὶ ὅταν ἡμιανοίγωνται, οἱ ὀδόντες ἀκτινοβολοῦν ἐκλευκοί, ὡς ἥλιος διαγγελῶν μεταξὺ δύο πορφυρῶν νεφελῶν. Ὅλοι αἱ ἀναφρικιάσεις τοῦ πάθους, ὅλοι αἱ ἀνυπομονησίαι τοῦ πόθου, ἡ μέθη ὅλη τῆς ἐγκαταλείψεως διέρχονται δι' αὐτῶν. Ὡ! τί θὰ ἔλεγον, ἐὰν ἐτόλμων νὰ ὀμιλήσωσιν, ἂν δὲν ἐπάγγωναν ἐπ' αὐτῶν τὰς λέξεις τὸ καθήκον καὶ αἱ ὑποκριτικαὶ τῆς κοινωνίας ὑποχρεώσεις. Ποῖος θὰ ψάλλῃ τὸ τραγοῦδι τῶν ἐρυθρῶν χειλέων ἐπὶ τῆς κλίμακος τῶν λευκῶν ὀδόντων καὶ ποία λύρα οὐράνιος θὰ ἀποδώσῃ τὰς θείας συμφωνίας... Ἡ φωνὴ τῆς γίνεται σιγανωτέρα, ὡς ὅταν ἀκούῃ τις τοὺς ἀγγέλους ἐν ὄνειρῳ, καὶ οἱ μεγάλοι ὕγροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς λαμβάνουσιν ἔκφρασι δειλιάς γλυκυτάτης, αἰδημοσύνης ἀνεκφράστου. Ἐχει τὴν νοητὴν καὶ ἀόριστον χάριν τῆς Ἀνατολίτιδος καὶ τὸ αἰθέριον θελήγητρον τῆς γυναικὸς τῆς Δύσεως. Ὅμιλοῦσα κλίνει διὰ κινήματος χαριστάτου τὴν κεφαλὴν καὶ μειδιᾷ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τῶν χειλέων, δι' ὅλου τοῦ σώματος. Τὴν εἶδον σήμερον κατὰ τὴν ὀμιγλώδη πρωίαν ἐπεριπάτει μεταξὺ δύο φίλων, νεύουσα χαμαί, μὲ ἡμικλείστους τὰς βλεφαρίδας, ὡς ἂν διὰ μέσου τοῦ κωνιορτοῦ τοῦ πεζοδρομίου ἠκολούθει τὸ μύχιον τῆς καρδίας τῆς ὄνειρον ἢ κυανόχρους ἐσθῆς τῆς ἐξῆρε τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ ἐβάδιζε σοβαρὰ μὲ τὸ ἑλαφρὸν καὶ νοητὸν βᾶδισμά τῆς.

Τὴν συνήνησα εἰς τὸν χορὸν. Ἄνεδύετο ὠραία ὡς θεὰ ἀπὸ τοῦ λεπτοῦ κυανοῦ περικορμίου τῆς καὶ ἡ λάμψις τῶν φῶτων ἀντηγύαζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς φλόγας πυρκαϊῶν. Καὶ ἡ καρδία μου ἤρχισε νὰ πάλλῃ· ἐνόησεν ὅτι ἔμελλε νὰ ἐρασθῇ. Ἡθέλησε ν' ἀντισταθῇ· ἀλλὰ τὰ ψήγματα τοῦ σιδήρου ἠμποροῦν ν' ἀνισταθῶσιν εἰς τὴν ἑλξίν τοῦ μαγνήτου· Ἐδῆθην ὀλόκληρος. Τὴν εἶδα ἔκτοτε σπα-

νίως, πολὺ σπανίως. Παρῆλθον ἡμέραι, ἐδδομάδες καὶ ἡ καρδία μου, ὅσον παρήρηγετο ὁ καιρὸς, ἐγέμιζε περισσότερο ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς. Ὡ! τί νύκτες ἄγρυπνοι, τί ἡμέραι χωρὶς ἄλλην σκέψιν ἐκτὸς αὐτῆς! Τί ἀμείλικτος ἐπιβολὴ τῆς εἰκόνης, ἣτις παρίσταται πρὸ ἡμῶν κυρίαρχος, τοῦ ὀνόματος τὸ ὅποιον τὰ χεῖλη ψιθυρίζουσιν ἀσυνειδήτως! Ἐἷν προσδοκίαν τῆς συναντήσεως εἰς συγκυρίαν ἐπισκέψεως ἢ περιπάτου, εἰς τὸ πλαίσιον θεωρίου θεάτρου, ἢ ἐν μέσῳ τῆς φαντασμαγορίας χοροῦ τινός, τοὺς διαφόρους συνδυασμούς, τὰς ἀπατηλάς ἐλπίδας, τὰς αἰρνηθίας ἀπογοητεύσεις, ὅλας τὰς εὐτυχίας καὶ ὅλας τὰς πικρίας, ὅλα, ὅλα τὰ ἐδοκίμασα, ὅλα τὰ ἠσθάνθην.

Καὶ ἀντεπαρῆλθε πρὸ ὅλων αὐτῶν χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ τίποτε. Ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν λύπη μου χωρὶς νὰ τὴν ὑποπτευθῇ· σκληρὰ καὶ ἀμείλικτος ἐθασάνισε τὴν καρδίαν, ἡ ὅποια ἤθελε νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ τὴν πίστιν τῆς καὶ τῆς ὀποιᾶς ὁ ἔρωτικὸς ὕμνος ἐξέπνεεν ἐναγωνίως.

Ἐσπέραν τινα εἰς τὸν χορὸν, ἐκράτει πληθὸς ἀνθῶν καὶ μοῦ εἶπε φιλομειδῆς: «Ἐὰν δὲν ἦτο πολὺ ἀσήμαντον τὸ δῶρον, θὰ σὰς προσέφερα αὐτὸ τὸ ἄνθος». Δὲν εἰξέυρει ὅτι τὸ πτωχὸν ἄνθος, τὸ ὅποιον προσεφέρθη οὕτως εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς θύρας ὑπάρχει ἀκόμη, μακραμμένον καὶ ἄσμον μεταξὺ τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου, ζῆ ζωντανὸν καὶ εὐώδες εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου. Ἐνθυμεῖται ἂν τὸ δῶρόν τῆς: Γνωρίζει ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τοῦ χοροῦ μοῦ ἔδωκεν ἐν ἄνθος; Εἰξέυρει... Ὅχι! δὲν εἰξέυρει, δὲν ἐνθυμεῖται τίποτε.

Τί εἶμεθα λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι καὶ πρὸς τί ἡ ζωὴ, ἀπὸ ἀρκοῦν δύο λαμπροὶ ἐλικοβλέφαροι ὀφθαλμοὶ καὶ λευκόχρουν πρόσωπον μὲ ἐρυθρὰ χεῖλη διὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν ποῖοι εἶμεθα, τί κάμνομεν, νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν ὅλας μᾶς τὰς σκέψεις καὶ ὅλας τὰς φιλοδοξίας; Ὡ! τὴν ψυχὴν μου καὶ ὅτι, ἔγω εἰς τὴν ψυχὴν μου, θὰ τὰ ἔδωκα δι' αὐτήν. Τὰ προσφιλέστερά μου ὄνειρα τὰ θυσιαζῶ χάριν αὐτῆς. Τὰς ἀναμνήσεις μου τὰς